

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!” (Ef 4,32)

Konkrét és lényegre törő ez az életprogram. Önmagában is elég lenne ahhoz, hogy másfajta, testvéribb, szolidárisabb társadalmat építhessünk. A kis-ázsiai keresztényeknek javasolt átfogó terv része ez. Az ottani közösségekben megszületett a béke a világ népeit képviselő két csoport, a zsidók és a pogányok között, akik addig megosztottságban éltek.

A Krisztus által nekünk ajándékozott egységet mindig elevenen kell tartanunk, és le kell fordítanunk olyan konkrét társadalmi viselkedésformákra, amelyeket teljes mértékben a kölcsönös szeretet határoz meg. Innen kapjuk az ötleteket, hogyan is alakítsuk kapcsolatainkat:

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”

A jóindulat azt jelenti, hogy a másik javát akarjuk. „Egyé válunk” a másikkal, önmagunktól teljesen üresen közeledünk hozzá, félretesszük az érdekeinket, az ötleteinket, az előítéleteket, amelyek elhomályosítják a látásunkat. Mindezt azért, hogy így magunkra vehessük felebarátunk minden terhét, gondját, fájdalmát, és osztozni tudjunk az örömeiben.

Azt jelenti, hogy behatolunk a szívébe annak, akivel találkozunk, hogy megértsük gondolkodásmódját, kultúráját, hagyományait, és valamiképpen magunkévá tegyük azokat. Próbáljuk igazán megérteni, hogy mire is van szüksége, és felfedezni azokat az értékeket, amelyeket Isten minden egyes emberi szívbe elültetett. Mindez röviden azt fejezi ki, hogy a körülöttünk lévőkért élünk.

A könyörületességen azt értjük, hogy el akarjuk fogadni a másikat olyannak, amilyen. Nem amilyennek mi szeretnénk, más jellemvonásokkal, a miénkkel egyező politikai nézetekkel és vallási meggyőződéssel, a nekünk annyira szemet szűrő hibái vagy szokásai nélkül. Nem! Ki kell tágítani a szívünket, hogy képes legyen befogadni mindenkit, különbözőségével, korlátaival és ügyetlenségével együtt.

A megbocsátás abban áll, hogy a másikat mindig újnak látjuk. A legszebb, a leginkább meghitt kapcsolatokban – a családban, az iskolában, a munkahelyen – is van bőven súrlódás, nézeteltérés, ütközés. Végül már nem is szólunk egymáshoz, kerüljük a találkozást. Időnként

pedig valóságos gyűlölet verhet gyökeret a szívünkben az iránt, aki másként gondolkodik. Komoly és áldozatos odafigyelést kíván tőlünk, hogy mindenre úgy tekintsünk nap mint nap, mintha nem ismernénk, mintha egészen új ember lenne. Hogy egyáltalán ne emlékezzünk a sértésekre, inkább borítsunk be mindent szeretettel, szívből megbocsátva, mint Isten, aki megbocsát és elfelejt.

Az vezet igazi békére és egységre, ha jóindulatot, könyörületességet, megbocsátást nemcsak egyénileg gyakorolunk, de együtt is, a kölcsönösségben.

Ahogy a parazsat időnként meg kell mozgatni a kandallóban, hogy be ne borítsa a hamu, ugyanúgy időről időre fel kell éleszteni a kölcsönös szeretetet, és megújítani a kapcsolatainkat mindenkivel, letisztítani róla a közömbösség, a fásultság, az önzés hamuját.

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban!”

Ennek a magatartásnak tényekben, konkrét cselekedetekben kell megnyilvánulnia.

Jézus is úgy mutatta meg, mi a szeretet, hogy meggyógyította a betegeket, jóllakatta a tömegeket, halottakat támasztott fel, megmosta tanítványai lábát. Tettek és tettek: ez a szeretet.

Emlékszem egy afrikai családanyára. Átélté, hogy kislánya, Rosangela elveszítette az egyik szemét, mert egy agresszív fiú nádszállal megsebezte, és aztán még ki is csúfolta. A fiú szülei nem kértek bocsánatot, és ez a hallgatás, a kapcsolat hiánya keserűséggel töltötte el az anyát. „Ne bánkódj – mondta neki Rosangela, aki már megbocsátott –, szerencsére a másik szememmel látok!” Később Rosangela édesanyja mesélte: „Egy reggel a kisfiú édesanyja értem küldött, hogy menjek át segíteni, mert rosszul érzi magát. Az első reakcióm ez volt: Na, szép! Most hozzám jön segítségért, pedig van más szomszédjuk is! Pont hozzám, azok után, amit a fia velünk művelt! A következő pillanatban viszont az jutott eszembe, hogy a szeretetnek semmi nem állhat az útjába. Sietve átmentem hozzájuk. Az anyuka nyitotta ki az ajtót, és ájultan zuhant karjaimba. Kórházba vittem, s mellette maradtam, míg az orvosok gondjukba nem vették. Egy hét múlva, ahogy hazakerült, eljött hozzánk és mindent megköszönt. Nagy szeretettel fogadtam, sikerült teljesen meg is bocsátanom. Azóta már helyreállt a kapcsolat köztünk, sőt, egészen megújult.”

A mi napjainkat is kitöltheti a szeretetünket kifejező konkrét, találékony és alázatos szolgálat. Látni fogjuk, ahogy a testvériség és a béke növekszik majd körülöttünk.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/